

Transkript svedočenja žrtava
Brcko '92: Van svake sumnje
5.09.2008, Beograd

Svedočenje Abdulaha Mujdanovića

Dobar dan, želim da pozdravim sve prisutne. Dolazim iz Brčkog, zovem se Mujdanović Abdulah. Hteo bih da kažem šta se dešavalo na početku rata u Brčkom i o pogibiji mog sina. 5. maja 1992. godine došla je neka paravojna jedinica, nisu imali uniforme i bili su u farmericama, u vindjaknama. Pošto nisam bio u svojoj kući, bio sam kod komšije, kod komšije smo bili moj sin ja, ćerka i žena. Tu je sin pošao da doručkuje, uletili su oni i navodnim pokretom, televiziji ja gorela, kao da hoće ugase televiziju, naredili su nama muškarcima, trojici, da izađemo vani. Izašli smo u drugu prostoriju, naredili su nam "vadite lovu". Pošto ja i sin i taj komšija, sin mi je radio u prodavnici, imao je poprilično pazara uza se, izvadio je pare, ja i komšija. Izašli su napolje i rekli su jedan drugom „ovi su debeli“. Međutim nije se tu zaustavilo. Krenuli su prema mojoj kući. Tamo su počeli kucati, lupati, ja sam izašao napolje i rekao sam "momak, sad si bio kod mene već". On je odmahnuo rukom i otišao je. Posle toga dolazi kombijem, vatrogasni kombi. U njemu je bio jedan Rajko iz Bukovice, vozio je taj kombi. U međuvremenu moj sin je pobjegao kod komšije, kod isto momka jednog. Nas su počeli uvoditi u kombije, taj Rajko je pozvao moju ćerku i rekao joj "ne boj se Seno". Nisam imao hrabrosti da ostavim sina. Otišao sam po njega, pokucao i on je izašao i sjeo je s nama u kombi. Taj nas je kombi dovezao do Vatrogasnog doma. U pratnji je bio taj momak u farmericama i kožnoj vindjakni sa nekom puškom, automatom, ne znam šta je bilo. Svi smo tu izašli, pred Vatrogasnim, zatekao se Nilsoden Mladen, divan čovek prvo da kažem. I taj momak nam je naredio da se okrenemo prema Domu i da stavimo ruke nazad kao da će nas sve da pobije. Taj Mladen rekao je da smo mi dobri ljudi, da nismo ni u jednoj stranci. On je pitao "jel' tako", Mladen je rekao „jeste“. Poveo nas je dva po dva prema Vatrogasnom domu. U međuvremenu njemu je rekao ako ne bude tačno da će ubiti njega. U samom putu prema SUP-u bilo je nas 22, ne mogu vam tačno reć. Jedan momak, bio je rezervno vojno lice, ne znam mu ime, zaustavio je kola, ne znam da li je bio Jugo ili Golf i prepoznao je među nama jednog konobara Husku i pitao „gde ćete vi?“ Huska je rekao da nas ovaj vodi u SUP. On je rekao tom čovjeku, tom momku "nemoj da ovim ljudima fali išta" i pošao da sjedne u kola, međutim mi smo ga onda zamolili da on to potvrdi pred SUP-om. Momak je ostavio kola otključana, ključevi u kolima i išli smo prema SUP-u. Tu su stajala neka dva, tri maskirana lica koja su prilikom ispitivanja, ime i prezime, ne znam ko je bio, bio je neki naš mještatin pošto nas je verovatno dobro poznao, jer znao je osobine i šta ja znam, biografiju našu, bilo je, ako trebaju papiri taj ide u SUP na ubijanje, na bitku, a kome nisu trebali papiri, taj je išao u autobus. Nas je većinom sve u autobus. U autobus... nas je taj autobus istovarilo pred samim ulazom u garnizon. Ponovo se našao taj momak, taj sa puškom i naredio nama da mi povadimo sve što imamo iz džepova, žene da poskidaju minđuše, bilo šta. U međuvremenu dolazi ponovo jedno vojno lice koje dolazi i pita "šta ti radiš ovdje". On se okrenuo njemu, pa kaže "doveo sam ove Balije da ih pregledamo". On je njega uhvatio, tu je bila *kampanjola*, uhvatio ga za ruku i bacio ga u *kampanjolu* i zaključao je. Mi smo svi otišli u garnizon. Tamo sam

došao, kada sam došao video sam ženu, djecu, komšije, sve koji su sabirati kao i mi što smo došli. Tu se nalazio jedan naš komšija Jekić, mlađi Jekić koji je bio zajedno sa Lumovićem koji je radio za Televiziju Novi Sad. I čim smo mi došli tu pitali su nas „kako vam je, dira li vas ko“. Normalno da nas niko nije ni dirao jer smo tek došli i to je bilo sve i otišla je televizija. Posle toga prilazi Jakšić i udara moga komšiju, da izvinete nogom u guzicu i kaže "Balije, sad ćete da vidite!". U međuvremenu, tu je bio jedan stražar i ja sam ga zamolio ako može da zatraži Milisava Milutinovića pošto je taj čovek bio sa mnom radni kolega, bio je on profesor, a ja sam bio rukovodilac centralnog grijanja. Dobro smo se poznavali i tako. Nije prošlo par minuta dolazi Milutinović, zagrlio je mene i sina i naredio je nekom kapetanu da nas vodi kući i da popiše komšija, prvi komšija koji ima prodavnicu da popiše naša imena jer ako bude neko dolazio od tih, da se obrati tom ko ima prodavnicu. Bio je to Kočić Ibrahim, zvani Koka. Odveo nas je taj čovek kućama. Prošli smo nekom prečicom, ponovo je došla neka banda nas da vodi. Ja sam u međuvremenu ponovo zvao, ne mogu da dobijem Milutinovića nego sam dobio jednu našu prijateljicu Vukicu koja je radila u vešeraju. Poslala je ponovo po nas *kampanjolu*, pošto nismo mogli svi da stanemo u *kampanjolu* mi smo išli dva po dva pored vojnog garnizona. Došli smo tu, sad smo uvedeni u prostoriju gde su se održavale priredbe, to je nekakav bio kao sabirni centar. Tu mi je bio sin i sva moja familija. Posle toga, nakon pola sata dolaze neka dva čovjeka i nama naređuju da izađemo iz te prostorije, vani da izađemo. Stajala su tri autobusa parkirana, stariji ljudi od 50 godina pa nadalje i žene, išli su u taj autobus, kad je on određivao ko će da ide u taj autobus. Odredio je mene i dvojicu braće i ostale moje komšije starije. U mene je tu bio sin... njemu nije dao da ide. Ja sam rekao "pa komšija, to mi je sin", kaže "ako budeš dalje govorio nećeš ići ni ti". "Pa ja svakako neću bez njega". I izašao sam iz autobusa ja... izvinjavam se... moja dva brata, napolje. Kao mi pripadamo sad onoj klasi koja treba da se ubija i maltretira, mlađariji. Stavili su nas u autobus i povelili prema farmi. Dovedeni smo tamo, u međuvremenu vidio sam Bećirević Sakiba svezanog nazad sa lisicama. Došli smo pred tu farmu, tamo je bila kao neka kuhinja, gde se... društvena ishrana. Vidio sam čovjeka napolju, zasukanih rukava, sve su mu krvave ruke, nož u rukama i oštri nož. Razmišljao sam neka je vrsta praznika, maj je blizu, da slučajno nije pripremao nešto za tu kuhinju. Okrenuo sam se i video na jedno 300 metara iskopanu zemlju sa bagerom. Bager je sav krvav. Pomišljao sam na sve. U međuvremenu, stiže džip i pita šofera da li se tu nalazi Bećirević Sakib, zvani Kibe? On je odgovorio "nalazi se". "Vraćaj taj autobus nazad". Vratili su nas sve pred fiskulturnu dvoranu nedaleko od Doma kulture i hotela *Galeb*. Tu smo izašli. U međuvremenu izašla su dva brata Kartala, Rasim i Kasim. Dobro sam ih poznavao. Nešto su se prepirali sa nekom dvojicom civila. Prestalo je to i nama su naredili da uđemo u fiskulturnu dvoranu. Prilikom ulaska u fiskulturnu dvoranu, išli smo dva po dva, zapazio sam na desnoj strani šahte za odvod, šta ja znam, kanalizacije i toga, krvave šahte na jednoj strani. A na drugoj strani isto šaht, i tamo je krvav šaht. Ulazimo sad mi, mi nemamo biranja da li ćemo ući ili nećemo. Ulazeći u fiskulturnu dvoranu, bilo nas je možda u tom momentu 50-60 ljudi i bile su dole prostrte strunjače ali su polupana sva stakla bila. I mi, sjedajući tu, zamolio je neki od njih da li bi bio dobar neko da pomete to. Ja sam mom sinu naredio pošto je bio blizu mene, još jedan komšija je bio i oni su to uradili i sjeo je on iza mene. I tamo je imao dva druga, Paneta i Redžepa. U međuvremenu ulazi Ranko Češić i proziva Kibeta koji je bio stacioniran na jednoj klupi za rezervne igrače i odvezuje mu lisice. Nisu to bile lisice, to su bile neke žice svezane,

pa su mu sve ruke... žice su ušle u ruke. On je rekao "hvala bogu". Ali neće se na tome završiti. Izlazi napolje i ponovo ga zove. Prilikom izlaska njegovog naredio je petorici ljudi koji su bili tu u našem društvu, među njima je bio i jedan moj brat Ibrahim, zvani Mačak, svi su ga znali u gradu kao Mesara. Izašli su napolje, mi to ništa ne vidimo ali čujemo pucanj, rafal. Kaže meni moj brat kada se vratio nazad, poblijedio je kao krpa, kaže Ranko Češić je naredio Kibetu, tu je bila jedna ogradica željezna, da preskoči tu ogradicu i da trči naprijed. I kad je trčao, rekao je: "Okreni se ovamo". Kad se Kibe okrenuo, taj Sakib, Bećirević Sakib, zvani Kibe, on mu je rekao: "Balijo, majku ti jebem, vidi kako Srbin ubija". U mene je brat bio tu odmah. Došao je do mog brata. Brat je mislio da je on na redu. "Ne, Mačak da vidiš da Srbin pamti sve". A nekada u neka doba, kako sam ja kasnije saznao, da su Kibetov sin i taj Ranko Češić imali neki verbalni duel, možda i tuču i on je to iskoristio da mu vrati. Prošlo je jedno pola sata, tajac je u sali. Svi smo zabrinuti šta će sa nama biti. Ulazi ponovo Ranko Češić. Nisam ga ja poznavao iako mi je komšija bio. On je bio maskiran. I naređuje Durmić Redžepu i Panetu, dvojici braće, da izađu napolje. A oni su bili iza mojih leđa i sjedili pored mog sina. Izašli smo napolje, čujemo ječanje. Ulaze njih dvojica. U jednog su polomljene ruke i noge a u drugog je odsječen nos. Nemaju cipela na nogama. Sjedaju pored moga sina. Posle toga odveli su ih ponovo. Ulazi ponovo jedan momak i kaže: "Hajde i ti za njima". Ja se okrenuh. Sin moj! I on je otišao. Vratio se sav krvav. Nema cipele na nogama. Sjeo je pored mene. "Sine, šta je bilo?" Kaže "Babo, udaraju me, pitaju ko je davao oružje na klancu". A on, ne znajući, momak bio sportista, nije se uopšte bavio ni politikom, ni sa čim. Sjedeći pored mene, kažem mu ja: "Sine, najbolje ti je ako te budu ponovo vodili da tražiš svoju podobnost kod profesora Milutinovića". Saslušao me je, kaže mi: "Babo, ne javljaj se da si mi otac. Ubiće mene, tebe. Ko će hraniti Senu, Rifku i majku". Otišao je, više ga nikada nisam vidio. Proveli smo tu noć u tom paklu. Brat mi je davao džemper sa sebe, bio sam u košulji. U međuvremenu dolazi Goran Jelisić sa nekim svojim milicionerom. Taj milicioner prilazi meni izdaleka i poznaje me i viče "Avdo, sjećaš se kad si radio u školi pa si mene jedinog puštao da prođem bez patika u školu?". Prilazi meni iz daleka, pruža mi ruku i ja njemu a on mene zapucava tu sa čizmom. Počeo da me udara tu, bio sam mršav, polomio mi sva rebra. Tu me isjekao svega, bio sam krvav kao jagnje. Otišao je od mene jer mu je naredio Adolf, rekavši da ulazi žena i dijete da ne bi videli šta se dešava. Izašli su napolje. Dolazi moj komšija koji me vidi sveg krvavog: "Komšija, šta je to bilo s tobom?" "Nije meni ništa. Vidi šta mi je sa sinom Edinom. Otišao je, nije se više vratio". Osvanula je noć. Prilazi mi jedan momak, konobar, isto u srpskoj policiji i meni daje saučešće. Nisam htio da primim. Dolazi neka policija iz Ugljevika, kao oslobodili su Brčko ubijajući mog sina. Kažu da su oslobodili Brčko, da više ne treba policija tu. Otišli smo u Bijeljenu u kućne pritvore. Stalno su nas maltretirali tamo, dolazili... Imao sam ćerku 16 godina, u pola noći, dođu da mi otkriju ćerku. Oslobodili su... kao došla je oslobodilačka policija ta.. Brat mi je bio sa mnom koji je imao ženu i djecu već u Tuzli, drugi brat je isto imao ženu u inostranstvu. Ovaj je brat našao snage i rekao je: "Avdo, ja odoh do Tuzle, pa ću tebi javiti". Otišao je. Javio mi je, pokupio sam se i pobjegao u Tuzlu. Nisam vidio sina mrtvog. Nakon pet mjeseci nalazili smo se na pijaci u Tuzli. Dolazi čovjek koji je utovarao moga sina. Ja ne znajući i dalje, bilo ko da mi kaže da mi je sin ubijen, ako nisam vidio nisam vjerovao. Dolazile su razmjene u Rahić. Stalno sam izlazio. Izađu svi ljudi. Nema nikoga više. Ja sve zavirujem ispod stolica, možda je moj Edin. Posle me je zvao jedan Srbin, moj komšija taj, na

razgovor u Stari hrast. Nije se smjelo doći. Bila je negdje 1996. na 1997. godinu. Imao mi je zet kola. Upalili smo kola, ne smijemo izaći ispred Starog hrasta, bojali smo se ubiće nas ponovo, čekajući svog komšiju. Našli smo opet hrabrosti, hajmo ući unutra pa nek bude što hoće. Jer gore nam je da sjedimo u kolima. Prišao nam je konobar, kaže: "Zašto ste vi tako prestrašeni?" "Ma nismo prestrašeni, mi čekamo jednog našeg komšiju". U međuvremenu dolazi komšija i meni daje saučešće. To je bio kraj svih mojih nada. Hvala vam.

Fond za humanitarno pravo

